

E. Morawiec

Béginald Garrigou-Lagrange

Studia Philosophiae Christianae 1/2, 324-325

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

14. Galilée et la révolution scientifique du XVII siècle, 1955 r.
15. L'hypothèse et l'expérience chez Newton, 1956 r.
16. La révolution astronomique. Copernic-Kepler-Borelli, 1961 r.
17. Du monde clos à l'univers infini, 1962 r.
18. Études d'histoire de la pensée philosophique, 1962 r.

Nadto należy wspomnieć, że A. Koyré wydał niektóre dzieła Anzelma z Canterbury, Spinozy i Newtona.

E. Morawiec

Ernst Kretschmer

Ernst Kretschmer urodził się w Wustenrot w dniu 8 października 1888 r. Na Uniwersytetach w Tubingen i w Munich studiował medycynę i neurologię. W 1913 r. uzyskał stopień doktora, a w roku 1918 tytuł docenta Uniwersytetu w Tubingen. Profesorem zwyczajnym został w 1926 r. Od roku 1926 pracuje w charakterze dyrektora kliniki neurologicznej na Uniwersytecie w Marburgu. W 1946 r. opuszcza Uniwersytet Marburski i przenosi się do Tubingen, gdzie obejmuje katedrę psychiatrii i neurologii. W tym samym roku otrzymuje doktorat honoris causa z filozofii na Uniwersytecie w Würzburg'u, a w 1952 r. doktorat honoris causa z medycyny na Uniwersytecie Katolickim w Santiago w Chile. Umarł w dniu 8 lutego 1964 r.

Prace naukowe Ernst'a Kretschmera wniosły bardzo wiele w ogólny dorobek naukowy. Na specjalną uwagę zasługują następujące: Körperbau und Charakter. Untersuchungen zum Konstitutionsproblem und zur Lehre von der Temperamenten, 1921 (22-gie wyd. 1958). Geniale Menschen, 1929. (5-te wyd. 1958). Der sensitive Beziehungswahn, 1918. (5-te wyd. 1950). Medizinische Psychologie, 1922, (10-te wyd. 1950) Über Hysterie, 1923. (5-te wyd. 1948 p. t. Hysterie, Reflex und Instinkt). Die Persönlichkeit der Athletiker, 1936. Psychotherapeutische Studien, 1949.

E. Morawiec

Réginald Garrigou-Lagrange

Garrigou-Lagrange urodził się w Auch we Francji, w dniu 21 lutego 1877 r. Jako student medycyny w 1897 r. wstąpił do zakonu ojców dominikanów. Studia w zakresie filozofii i teologii ukończył w Paryżu na Uniwersytecie w Sorbonie. Już od 1905 r. Garrigou-Lagrange był wykładowcą filozofii i teologii. W 1909 r. w charakterze profesora obejmuje katedrę teologii dogmatycznej w „Angelicum”. Długi czas pełni funkcję radcy przy Kongregacji Świętego Oficjum. Jest również członkiem Akademii św. Tomasza w Rzymie. Umarł w dniu 15 lutego 1964 r. w Rzymie.

Garrigou-Lagrange pozostawił bogate studium z dziedziny filozofii, oraz teologii. Oto niektóre jego publikacje:

1. Le sens commun, la philosophie de l'être et les formules dogmatiques (suivi d'une étude sur la valeur de la critique moderniste des preuves thomistes de l'existence de Dieu, 1904. (4-te wyd. 1936)

2. Dieu, son existence et sa nature, 1915.
3. Solution thomiste des antinomies agnostiques, 11-te wyd. 1951.
4. Le sens de mystère et le claire obscur intellectuel. 1934.
5. Les perfections divines, 1937.
6. Introduzione allo studio di Dio, 1937.
7. La synthèse thomiste, 1947. (2-gie wyd. 1950)
8. Essenza e attualità del tomismo, 1947.
9. De revelatione ab Ecclesia catholica proposita, 1918. (3-cie wyd. 1931).
10. Perfection chretienne et contemplation selon S. Thomas d'Aquin et S. Jean de la Croix, 1923 (8-wyd. 1952)
11. L'amour de Dieu et la Croix de Jesus, 1929.
12. La providence et la confiance en Dieu; fidélité et abandon, 1932 (4-te wyd. 1953)
13. Les trois conversions et les trois voies, 1933.
14. Le Sauveur et son amour pour nous, 1934.
15. La predestination des saints et la grâce,... 1938.
16. De Deo uno,... 1938.
17. Commentaire de la Summa theologie de S. Thomas (7 vol., 1938—1951)
18. L'éternelle vie et la profondeur de l'âme, 1950.

Wyżej wymienione publikacje nie obejmują wszystkich prac, jakie Garrigou-Lagrange opublikował, ani też nie prezentują całej działalności zmarłego. Cały szereg ciekawych, a równocześnie pełnych aktualności przeróżnych artykułów Garrigou-Lagrange'a możemy znaleźć w czasopismach naukowych. Jeśli się więc wymienilo powyższe, to jedynie po to, by zorientować, jak bardzo szerokie zainteresowania cechowały zmarłego.

E. Morawiec

André Lalande

André Lalande¹ zmarł 15 listopada 1963 r. w Asnières koło Paryża. Urodzony w Dijon w 1867 r. całe swoje długie życie poświęcił pracy naukowej oraz dydaktycznej jako profesor filozofii ogólnej i filozofii nauk w wyższych zakładach naukowych (Sorbona, École Normale Supérieure, Uniwersytet Egipski w Kairze). Można powiedzieć, że wszyscy dzisiejsi filozofowie francuscy są jego uczniami lub uczniami jego uczniów.

Wyniki swych badań Lalande publikował w licznych artykułach— od 1890 r. przeważnie w *Revue Philosophique*. W 1893 r. wydał *Lectures sur la philosophie des sciences*, dzieło po raz dziewiąty wydane w 1927 r. Zasadnicze swoje poglądy, którym w ich myśli przewodniej pozostał wierny przez całe życie, wyraził w swej tezie doktorskiej: *La Dissolution opposée à l'Évolution dans les sciences physiques et morales* (1899 r.). W tezie tej przeciwstawiał się Lalande spencerowskiej koncepcji ewolucji dając własną teorię rozwoju.

¹ Por. nekrolog w *Revue Philosophique* 154/1964 nr 1 oraz H. Lelesz, André Lalande — Poglądy, działalność i prace filozoficzne, *Ruch Filozoficzny* 23/1964 nr 1—2, 10—23. Autorka podaje tu również bibliografię prac Lalande'a.

N. Lubnicki, Wspomnienie o André Lalande, tamże, 25—31.